

paa en saadan Maade, at derved al Tvivl fjernes. Jeg tillader mig navnlig over for den Udtalelse, der findes i Betænkningen, at Regjeringens Forslag skulde lade det mangle paa Klarhed og Overtfælselighed, at fremsætte som min Opfattelse, at det forekommer mig at Udvalget i sin Bestrøvelse for at gjennemføre denne sin Hovedtanke er kommet til Bestemmelser, som ganske anderledes kunne foranledige forskjellige Tvivlsmaal. Nu har den ærede Ordfører sagt — og han har endogsaa udtrykt sig meget stærkt, idet han sagde, at der ikke kunde være to Meninger om, hvad der er rigtigt, hvorefter hans Mening altsaa maa være den, at der ikke kunde være to Meninger om, at Udvalget havde Ret, hvad dette Spørgsmaal angaar — den ærede Ordfører har altsaa sagt, at der ikke kunde være to Meninger om, at man kun skulde optage i Lovforslaget, hvad der kunde have Interesse for Fattigvæsenet, men at man derimod ikke skulde optage i Lovforslaget, hvad der ikke vedkommer Fattigvæsenet. Det er dog muligt, at vi kunne blive enige om den Ting; det kommer kun an paa, hvorledes man egentlig forstaar det. Jeg vil give den ærede Ordfører Ret i, at man naturligvis ikke i dette Lovforslag skal optage familieretlige Bestemmelser, som slet ikke kunne faae nogen Betydning for Fattigvæsenet eller for Fattigvæsenets Stilling og Forhold lige overfor de paagjældende Private. Det er ganske selvsølgelig, at derom kan der ikke være Tale; men Spørgsmaalet er, om man paa de Omraader, hvor Fattigvæsenet kan komme til at træde i Forhold til de paagjældende private Personer, hvor Fattigvæsenet i Kraft af familieretlige Bestemmelser kan komme til at gjøre forskjellige Forbringinger gjældende ligeoverfor de Paagjældende, om man der skal indskrænke sig til at indsætte Bestemmelser i Lovforslaget saaledes og for saa vidt som de kunne komme til umiddelbar Anvendelse for Fattigvæsenet, eller om man ikke, naar man overhovedet maa erkende, at man har at gjøre med Bestemmelser af en saadan Væbskaffenhed, at de kunne faae Betydning med Hensyn til Fattigvæsenets Ordning, skal indsætte Sætningerne i deres Almindelighed i Lovforslaget, gaende ud fra, at man derved tillige har givet de Regler, som Fattigvæsenet i paakommende Tilfælde vil have at følge. Det er dette Sidste, som har forekommet mig vilde være det Naturlige. Jeg skal yderligere oplyse, hvilken min Tanke derom er. Jeg indrømmer det ærede Udvalg, at naar det overfor en af Paragraferne, nemlig § 7, har gjort gjældende, at den indeholder en Bestemmelse, der ikke vedrører Fattigvæsenet, nemlig det første Punktum i den, som taler om, hvorledes der i Tilfælde af Skilsmisse skal forholdes med de to Egtefællers Forsørgelsespligt ligeoverfor Børnene, saa er dette ganske vist Noget, som kan siges forsaavidt ikke at vedkomme Fattigvæsenet. Det er Noget, der kan fjernes af Loven uden at afstedkomme nogen Skade,

det maa jeg indrømme det ærede Udvalg. Spørgsmaalet er kun dette, som jeg allerede tillod mig at berøre, da jeg havde Ordet igaar, om det ikke, naar det i det Hele taget maa anses for henfigtsmæssigt i denne Fattiglov at optage Bestemmelser angaaende Forholdet mellem Egtefællerne indbyrdes og mellem Forældre og Børn, da tillige for Fuldstændigheds Skyld at indsætte den Regel, som findes i det første Punktum af § 7, for hvilken det af praktiske Grunde kunde være ønskeligt at faae Lovhjemmel. Jeg erkjender, at den kan stryges ud, uden at der derfor kan siges at være en Mangel ved Lovforslaget; men det forekommer mig, at den dog vil være i høj Grad henfigtsmæssig at have i Fattigloven. Derimod tror jeg ikke, at det ærede Udvalg har Ret i at sige, som det har gjort gennem den ærede Ordførers Mund, at der ikke skulde være andre Steder, hvor Udvalget havde indladt sig paa at optage Bestemmelser, som maa siges ikke at angaa Forholdet mellem Fattigvæsenet og Private, men kun Forholdet mellem Private indbyrdes. Jeg maa i saa Henseende virkelig gjentagende henvise til den af Udvalget foreslaaede nye § 5. Jeg har aldeles Intet imod, at man tilføjer Udfæltets § 5 en saadan nærmere Forklaring som den, der tilsigtes givet ved sidste Punktum i Udvalgets nye § 5; men jeg mener kun, at det er unødværligt, at der der gives en Regel om Forholdet mellem Private indbyrdes og ikke om Forholdet mellem Fattigvæsenet og Private, en Regel, som ikke behøves for at gjøre det klart, hvilken Stilling Fattigvæsenet vil have at indtage overfor de Private, idet det nemlig allerede er sagt i det foregaaende Punktum, der forsaavidt stemmer med Lovforslagets § 5, at Forpligtelsen for den naturlige Fader til at forsørge de Børn, som Moderen har indbragt i et andet Egtekab, træder i Virksomhed, naar Stedfaderen er ude af Stand til at fyldestgjøre sin Forpligtelse; altsaa for det Tilfælde, som det ærede Udvalg paa andre Steder alene stiller sig for Die, nemlig Trængstilsædet, er der saaledes allerede i det Foregaaende en Regel, som Fattigvæsenet vil kunne hjælpe sig med. — Naar jeg i Ørigt bemærkede, at jeg ikke havde Noget imod en saadan Tilføielse som den, der indeholdes i 2det Punktum af Udvalgets nye § 5, saa fremhævede jeg, at jeg ikke havde Noget imod den, saaledes som jeg maa antage at det har været Udvalgets Mening og Hensigt at ville give den; men jeg er ikke bleven befriet for en Tvivl, som jeg tillod mig at fremsføre igaar, om, hvorvidt Udvalget har været fuldstændig helbigt i den Maade, hvorpaa denne Bestemmelse er bleven affattet. Jeg gaar ud fra, at det er Meningen at ville udtale, at denne Forpligtelse, som de paagjældende Børns naturlige Fader kontraktmæssig har paataget sig i Anledning af den stedfundne Skilsmisse, eller som er bleven ham paalagt i Form af Alimentationsbidrag ved Øvrighedens Resolu-